

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **L. D.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Všetečkou, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Orlická 163, za účasti **Finančního ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Horova 17, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 10. 2003, č. j. 31 Ca 13/2003 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 10. 2003, č. j. 31 Ca 13/2003 - 40, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové (dále jen „finanční ředitelství“) č. j. 1441/110/2002-Sa/10 ze dne 17. 12. 2002, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Pardubicích ze dne 1. 8. 2001, č. j. 134071/01/248911/8314, o zrušení daňové ztráty a dodatečném vyměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1999. Krajský soud se v napadeném rozsudku vypořádal se žalobními námitkami a zabýval se zejména kvalifikací pojmů „opravy“ a „technické zhodnocení“ ve smyslu zákona č. 568/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) a zákona č. 593/1992 Sb. (dále jen „zákon o rezervách“), problematikou tvorby rezerv a dodržením ustanovení zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) v průběhu daňového řízení.

Stěžovatel v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě označil napadené rozhodnutí za nezákonné spočívající na nesprávném posouzení právních otázek soudem ve všech žalobních bodech, zejména v otázkách souvisejících se zákonem o dani z příjmů a zákonem o rezervách. Podle stěžovatele bylo řízení před správními orgány i soudem vadné skutkově, neboť skutek a jeho podstata nebyla správně hodnocena, když stěžovateli byla vytýkána simulace právního úkonu. Rozhodnutí trpí též vadami řízení, čímž byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem způsobem, který ovlivnil zákonnost. V této souvislosti stěžovatel odkázal na důvody uvedené v žalobě. Dále namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro absenci odůvodnění namítaných skutečností. Z téhož důvodu je označil za nesrozumitelné. Z výše uvedeného stěžovatel dovozuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 155/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), žádal o zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V závěru kasační stížnosti požádal stěžovatel o prodloužení lhůty podle § 106 odst. 3 poslední věta s. ř. s. o jeden měsíc.

Kasační stížnost byla krajskému soudu doručena dne 9. 12. 2003 a soud na žádost stěžovatele prodloužil lhůtu k doplnění kasační stížnosti do 11. 1. 2004. Oznámení o prodloužení lhůty převzal zástupce stěžovatele dne 22. 12. 2003. Dne 14. 1. 2004 byl krajskému soudu doručen přípis zástupce stěžovatele, kterým žádal o další prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti, a to z důvodu projednávání právně totožné věci jiného žalobce krajským soudem. Krajský soud lhůtu opětovně prodloužil do 15. 2. 2004, ale stěžovatel ani v prodloužené lhůtě kasační stížnost nedoplnil.

Finanční ředitelství v písemném vyjádření ke kasační stížnosti odkázalo na písemné odůvodnění svého rozhodnutí, na kterém trvá, a navrhlo kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Protože stěžovatel se v kasační stížnosti v podstatě omezil na citaci důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., bez bližší specifikace, poukazuje Nejvyšší správní soud na to, že s ohledem na dispoziční zásadu obsah a kvalita kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, předurčuje se tím i obsah přezkoumání napadeného rozsudku. Takové vymezení důvodů kasační stížnosti nebrání v daném případě jejímu meritornímu projednání, ale přezkum Nejvyššího správního soudu se za takové situace může omezit jen na přezkum splnění základních povinností krajského soudu, když stěžovatel nevyužil možnosti uplatňovat v řízení o kasační stížnosti účinně konkrétní skutečnosti, pro které závěry či postup soudu považuje za nezákonné.

Namítá-li stěžovatel nesprávné právní posouzení, když mu byla vytýkána simulace právního úkonu, není zřejmé, o jaký právní úkon se jedná ani v čem spočívá nesprávnost jeho posouzení. Formulace tohoto důvodu je natolik obecná a zčásti i nesrozumitelná (např. není zřejmé, co je míněno „simulací právního úkonu s důsledky pro hodnocení skutku“), že Nejvyšší správní soud nemohl jeho důvodnost přezkoumat.

K námitce porušení zákona v ustanovení o řízení před správním orgánem způsobem, který ovlivnil zákonnost rozhodnutí žalovaného, stěžovatel stručně odkázal na důvody uvedené v žalobě. Nejvyšší správní soud v rozsahu takového odkazu nemůže napadený rozsudek přezkoumat, neboť žalobní námitky proti správnímu rozhodnutí stěžovatel uplatnil v rozsáhlém podání, krajský soud se v odůvodnění rozsudku s těmito námitkami určitým způsobem vypořádal a řízení o kasační stížnosti není opakováním či novým vedením řízení o žalobních bodech. Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu a stěžovatel se jejím prostřednictvím domáhá zrušení soudního rozhodnutí. V kasační stížnosti je proto nutné spojit námitky s příslušnými částmi odůvodnění rozsudku, konkrétně uvést, v čem spočívá nesprávnost či nedostatečnost úvah soudu, při jakých úkonech se dopustil procesních pochybení a jaká ustanovení procesních předpisů tím porušil, pokud se podle názoru stěžovatele krajský soud s některým ze žalobních bodů nevypořádal, pak je nutno uvést, o jaký bod se jednalo.

Ze stejného důvodu je nedostatečná i námitka ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů, která poukazuje pouze obecně na absenci odůvodnění namítaných skutečností. Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti zjistil, že rozhodnutí krajského soudu obsahuje výrok a odůvodnění, přičemž tyto části rozsudku nejsou ve vzájemném logickém rozporu, v odůvodnění krajský soud shrnul obsah žalobních bodů a uvedl k nim své stanovisko včetně příslušných právních předpisů, takže je zřejmé, z jakých důvodů krajský soud považoval žalobní body za nedůvodné. Nejvyšší správní soud proto nezjistil v takto obecně vymezeném rámci nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 citovaného zákona.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu